

Iemand kwam naderbij en vatte haar hand. De slaap was heel zwaar op haar, ze wilde haar oogen openen, maar kon niet. Wel tastte ze met haar eigen beide handen; de hand van den ander was warm en breed. Ze herkende Jack, en glimlachte. — Hij sprak niet. Weer wilde ze haar oogen openen, en weer was de slaap niet te doorbreken. — Nu ging hij bij haar zitten op den divan, zijn hand was weg. Ze wilde die grijpen, en plotseling, wild zich wendend, sloeg ze haar oogen op. Ze was alleen in haar bed, het licht stond groot en scherp in de kamer.

Toen ze ontwaakte, herinnerde ze zich dien droom, maar ze geloofde niet dat Jack's handen warm en breed waren geweest.

Om zes uur, dien middag, ging ze weg; de meisjes had ze allen gegroet. Ze hielden niet van haar, en sterker dan ooit te voren voelde ze dit als iets hinderlijks, dat ze van zich af zou willen schudden.

Ze reed naar huis; deze periode van haar leven was voorbij, maar niet vergeten. Zou ze ooit een zoo groote mislukking kunnen vergeten? dat ze gewerkt had, en niets bereikt? Lilly weg, en zijzelf weg van die meisjes ze zouden wel blij zijn. Er was een heimelijk geneurie geweest, heel dien middag. Ze luisterde scherp, wilde toch niet meer verbieden, de wereld danste op een nieuwe wijs. In al die jonge oogen en de slankmagere lichamen zag ze een hunkering naar vreugd en ongebondenheid. Zij stond daar tusschen met haar moegetrokken mond, en heel het dorre van haar leven. Een zachte galm deinde door het lokaal, en telkens blonken twee oogen op. — Dat ze haar niet eerder verjaagd hadden, die meisjes.

— Ina zat rechtop in de voortglijdende auto, als luisterde en spiedde ze nog steeds.

Amy had haar zwarte japon klaar gelegd en zwart-zijden kousen; haar avondschoentjes stonden erbij.

— Kan ik u helpen, mevrouw? heeft u de auto laten wachten?

— Ja. Schenk me een kop thee in, dan ben je lief. — Ze ging op haar bed zitten, keek leeg voor zich uit.

Amy kwam terug, voorzichtig bewegend, als naderde ze een ernstig-zieke.

Ze bleef voor Ina staan, die de thee van haar overnam.

Ina dronk met kleine teugjes. Ze weten daar niet, zei ze plotseling, dat miss Lilly al weg is.

— Mijnheer James niet?

Ze knikte. — En toch neem ik mijn ontslag.

— Ja mevrouw.

— Ik kan het niet meer, ik geloof dat ik niets meer kan. Wat de tijd met ons doet, is verschrikkelijk. 't Was of ze huiverde. — Een jong mensch begrijpt dat niet. We beginnen moedig te leven, maar langzamerhand worden we ons zelf tot spot.